

Plébánosi gondolatok

Gondolatok advent kezdetére

Itt van ismét. Készülődünk a karácsonyra. Takarítás, ajándékvásárlás, a végén sütés, főzés, kocsimosás. Mindenki izgul, minden meg lesz-e?! Legtöbbször a legfontosabb marad el: a szív ünneplőbe öltöztetése. Az embernek két nagy tévedése van. Félti a boldogságát a szenvedéstől, pedig az egyik a másik nélkül nincs. A másik azt gondolja, a boldogság attól van, ha valami az enyém lesz, ha valami megtörténik, valami külső dolog hozományának várja azt. Pedig a boldogság belső dolog, a szívünkől fakad. Szív nélkül nincs ünnep.

Papi életem egyik nagy hibáját a szombathely-szentkirályi iskolában követtem el. Ebbe az iskolába jártak olyan gyerekek, akiket reggel mercedes-szel hozott az anyuka bokáig érő nercbundában télen. Volt több orvos és mérnök gyerek. És voltak az 1990-es évek elején, akik Szombathely utolsó házsoraiban laktak, cselédlakásokban. Konyha, szoba, spejz, WC a lakással szemben az udvaron.

Karácsony után persze hittanórán megkérdeztem, ki mit kapott. Mindenféle játék, baba, kütyü legtöbbször unott felsorolása következett. Mígnem egy cselédsori fiúhoz értem, aki csillogó szemekkel mondta: karácsonyfát. Én barom rákérdeztem: és ajándékot? Ő pedig ugyanolyan csillogó szemekkel mondta: hát karácsonyfát. A többiek hangosan kinevették. Most is elszorul a torkom, hogyan lehettem ilyen bunkó tuskó, és szégyellem magamat. Ugye igazam van, a boldogság csak belőlünk fakadhat és nem külső körülményektől függ.

Ezért ünnep előtt a legfontosabb a szívet ünneplőbe öltöztetni.

Ebben szeretnék segíteni a négy adventi vasárnapon ezzel a lelkitölteléssel.

Az új advent figyelmeztet az időre. Ismét eltelt egy év. Javamra vagy káromra? Az életidőmben nem lehet stagnálás, az állandó fejlődés, áramlás kell, hogy legyen. A keresztény ember nem lehet Pató Pál uras: Hej, ráérünk arra még.

A hívő ember jelszava: „*hic et nunc*”, vagyis „*itt és most*”. Ez az idő áll rendelkezésemre, hogy szent, igaz, jó legyek. Véges a lehetőségem Krisztust magamra öltetni. Isten, aki napról napra, percről percre szeret, az Ő szeretete nélkül egy pillanatig sem léteznék, kell, hogy ösztönözzön: válaszolnom kell szeretetére. A kegyelmet, ami

Plébánosi gondolatok

az Ő ingyenes ajándéka nekem, hogy szent lehessen, csak úgy tudom meghálálni, ha élek vele, vagyis megteszek mindent, hogy szent legyek.

Tehát vegyek egy tükört. Nézzek magammal szembe és bátran, őszintén valljam be magamnak: ki vagyok én, milyen vagyok én. Nem az a cél, hogy álszent jámborsággal, minél sötétebb képet fess magadról. Az őszinteség megkívánja, hogy megvalld minden jótulajdonságodat, erényedet, a szentségnek azt a fokát, ahová már eljutottál. Persze elismerve, megnevezve bűneidet, hibáidat, rossz tulajdonságaidat. A nagy kérdés: Jobb lettem-e ebben az évben. Sikerült-e valamelyik bűnömet, hibámat leküzdeni, kisebbíteni. Erényeim növekedtek-e, mondhatom-e őszintén, ezt vagy azt jól, sőt jobban látom, csinálom, gyakorlom.

Aztán nézzek megint a tükörbe. Milyennek szeretném magamat látni? Mi az amin sürgősen változtatnom kell, vagy szeretnék. Ne fogadkozz, hogy megteszed. Ne ígérd meg még magadnak sem, hogy ezután így lesz, meg úgy lesz. „Először a kegyelem!” Próbáld időt szakítani egy jó beszélgetésre a Jóistennel. Imádkozd meg, miben szeretnél változni, jobb lenni.

Karácsony öröme: Isten nekünk ajándékozta magát Jézus Krisztusban. Karácsonykor a krisztusi ember, a keresztény, nem tehet mást csak azt, amit az Úr. Neki is ajándékká kell lenni.

Most jön a neheze. Szakíts rá időt, amikor előveszel egy „fényképalbumot”, amiben minden családtagod, rokonod, barátod, ismerősed, szomszédod benne van. Mindenkinél gondold végig a kapcsolatodat. Ne a felszínt: „Jól megvagyunk”, a szívéd mélyén a valóságot. Ha kell... Minden „fényképnél” jusson eszedbe: benne is Krisztust kell látnod!

Ha ezzel is végeztél már csak egy dolog van hátra. Ő. Milyen Istennel a kapcsolatod. Futó, hivatali, baráti? Szereted, félsz tőle, csak olyan, mint egy szép mese, távol van, nem kell számításba venni? Ezután csak egy alkalmas időt kell keresni a szentgyónás elvégzésére. Ünneplőbe öltözni fürdés nélkül nem lehet! Felajánlom a lehetőséget, ha szólsz és egyeztetünk egy hosszabb lelkibeszélgetésben a plébánián, és rendezheted lelked ügyét az Úrral. Amikor nem csak tüneti felsorolás, hanem az okok is felszínre kerülhetnek.

Plébánosi gondolatok

Idén rövid az advent. Igyekezz! Karácsonyra ünneplőbe kell öltöztetned szívedet! „Krisztus szeretete sürget minket” Szent Pál szerint.

Nem szabad elfelejtenünk: az egész életünk egy nagy advent. Vajon a legszebb ünneplőbe, az életszentségbe tudom-e öltöztetni szívemet életadventem végére.

A hatvanas években Szombathelyen volt egy öreg pap bácsi, aki kijelentette, ő biztosan tudja, nem fog elkárhozni. Az egyházmegye legbölcsebb papjának, Winkler József püspök úrnak is a fülébe jutott. Hát persze, hogy reménykedünk, de ilyen kategorikusan azért nem jelenthetjük ki - mondta. Az öreg azonban hajthatatlan volt. Mire a Püspök Úr rákérdezett: hát miből veszi ezt a bátor kijelentését. A pap bácsi így válaszolt: Püspök Úr, a Bibliában az van, hogy ott sírás lesz és fogak csikorgatása. Nekem meg egy fogam sincs.

Bárcsak ilyen könnyen menne!

Boldog emlékű Marcell atya mondta mindig:

„Uram, kell, hogy ma szeresselek nagyon, mert lesz-e holnapom?”

A Boldog Karácsonyért, az ideiért és az életünk végiért, mindent bele!

Kőrmend, 2018. december 2.

Kiss László
plébános

